

噛みあわない会話と、

ความทรงจำ

ある過去について

สลิบรูป

สิ่งที่คุณเคยเชื่อสุดหัวใจ

อาจเป็นเพียงความทรงจำที่ถูกบิดเบือน

page

ความทรงจำสลับรูป

噛みあわない会話と、
ある過去について

สัจมุระ มิซึกิ

เขียน

ธนัญ พลแสน

แปล

“แสงอาทิตย์ที่สาดส่องทำให้บ้านดูสว่าง
แต่สายลมเดือนมีนาคมที่พัดผ่านเข้ามาก็ยังหนาวเย็นอยู่บ้าง
ฉันเหลือบมองเรื่อยเรื่อยไปตามหนังสือและนิตยสารที่ยังคงวางอยู่บนพื้น”

- สัจมุระ มิซึกิ

การอ่านคือรากฐานแห่งชีวิต

ความทรงจำสลับรูป

噛み合わない会話と、ある過去について

page

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Page Publishing

Kamiawanai Kaiwa to Aru Kako ni Tsuite © 2021 Mizuki Tsujimura. All rights reserved.

First published in Japan in 2018 by Kodansha Ltd., Tokyo.

Publication rights for this Thai edition arranged through Kodansha Ltd., Tokyo.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดที่คุณนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ. ลิขสิทธิ์และ พรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8753-7

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ สิริ บุญพิทักษ์เกษ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณนาวิ • บรรณาธิการ ชนมน วังทิพย์
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรมปก สิริรัตน นวลนุ่ม
ออกแบบรูปเล่ม ดวงหทัย มิตตอุทิศย์กุล • คอมพิวเตอร์ ผนุช ศรีสุขโช
พิสูจน์อักษร พรทิพย์ รักษ์ทอง, ปุณยวิชัย พันธุ์แก้ว

คำนำสำนักพิมพ์

ความทรงจำไม่ใช่สมุดบันทึกที่เที่ยงตรง...

ในช่องว่างระหว่างร่องรอยความทรงจำมากมาย เราไม่มีทาง
กะเกณฑ์ได้เลยว่าความทรงจำใดจะถูกบันทึกไว้ตลอดไป หรือ
ความทรงจำแสนสำคัญเรื่องไหนจะค่อยๆ เลือนรางจางหายแม้ยาก
จดจำ บางครั้งเราจึงยังจำในสิ่งที่อยากลืม และลืมในสิ่งที่อยากจำ
ต่อให้จดจำได้ หลายเรื่องราวก็ทับซ้อนกันจนปนเป หลายเรื่องราว
ถูกเขียนรายละเอียดขึ้นใหม่ตามกาลเวลาและอารมณ์ที่คุกรุ่น
อยู่ข้างใน ไม่แปลกเลย หากเรื่องราวเดียวกันในความทรงจำของ
คนหลายคนจะบิดเปลี่ยนแปรผันจนต่างกันราวกับเป็นคนละเรื่อง

บทสนทนาที่ไม่ลงรอยและเปิดเปลือยความเป็นมนุษย์
ออกมาอย่างเยือกเย็นที่สุดจากเรื่องสั้นสี่เรื่องนี้ ตั้งต้นขึ้นมาจาก
ความทรงจำของเรื่องราวแสนธรรมดาของผู้คนธรรมดาๆ เหล่านั้น
และดำเนินไปพร้อมคำถามอันแหลมคมที่ว่า ความทรงจำของ
ใครกันแน่ที่เป็นความทรงจำที่ถูกต้อง ใครกันแน่ที่เป็นคนใจร้าย
ในเรื่องราวของใครอีกคน

ปลายทางของเรื่องราวเหล่านี้อาจไม่ใช่คำตอบของพวกเขา
แต่เป็นคำถามใหม่ในใจคุณกับใครสักคนในความทรงจำ

นั่นคือคำถามที่ว่า คนเราจะเชื่อใจความทรงจำของตัวเอง
ได้แค่ไหนกัน

คำถามที่คุณก็อาจไม่มีวันได้คำตอบ...

page

คำนำผู้แปล

แม้เป็นเหตุการณ์เดียวกันในอดีต สำหรับบางคนอาจเป็นความทรงจำที่สวยงาม แต่สำหรับอีกคนอาจเป็นความทรงจำอันเลวร้าย ภาพจำของผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์กลับต่างออกไปตามมุมมอง

เรื่องสั้นทั้งสี่เรื่องนี้ ไม่มีฉากความรุนแรง ไม่มีคนตาย ไม่มีฉากนองเลือด แต่สามารถทำให้เรารู้สึกเย็นยะเยือกไปกับความกดดันที่ตัวละครต้องเผชิญอยู่ในห้องปิดตายได้อย่างน่าสะพรึงพูดแบบเป็นกันเองคือเรียกว่าฆ่าให้ตาย หรือลากมาตบกลางสี่แยก อาจจะเจ็บปวดน้อยกว่า

สุดท้ายใจเข้าลึกๆ เตรียมยาต้มให้พร้อม แล้วเข้าไปนั่งฟังเรื่องราวในห้องปิดตายกันครับ

ธัญญ์ พลแสน

สารบัญ

เจ้าสาวของนาเบะจัง	2
เด็กนอกสายตา	40
หม่อม้า แม่	86
ซาโตะกับยูคาริ	144

คำอธิบายประกอบโดยโทบาตะ ไคโตะ	208
คำตามโดยผู้แปล	218
เกี่ยวกับผู้เขียน	220
เกี่ยวกับผู้แปล	221

เจ้าสาวของนาเบะจัง

1

ได้ข่าวว่า – เจ้าสาวของนาเบะจังดูไม่ปกติ

พูดให้ถูกต้องก็ยังไม่ใช่เจ้าสาว แต่เป็นคนที่จะแต่งงานด้วย –
เป็นคู่หมั้น

“ที่บอกว่าไม่ปกตินี้หมายความว่ายังไง”

ฉันถามมาโอะที่โทร.มา

มาโอะกลับเป็นฝ่ายถามสวนมาว่า “ซาวะ เธอยังไม่ได้อ่าน
เมลจากนาเบะจังใช่ไหม”

ยังไม่ได้อ่านจริง ๆ นั่นละ วันนี้อยู่ที่ทำงานทั้งวัน เพิ่งจะ
ได้กลับบ้านตอนเวลาล่วงมาถึงห้าทุ่ม นี่อาจเป็นชะตากรรมของ
พนักงานบริษัทวัยยี่สิบปลายๆ ที่เพิ่งเริ่มเรียนรู้งาน หลายเดือนมานี้
ฉันใช้ชีวิตโดยที่ต้องโดนไล่กวตจากการทำงานล่วงเวลาแบบนี้
วันแล้ววันเล่า

เจ็ดปีแล้วหลังเรียนจบมหาวิทยาลัย

ชื่อจริงของนาเบะจังคือวาตานาเบะ โยชิยะ เป็นเพื่อน
ร่วมรุ่นของพวกเราในชมรมประสานเสียง

เขาผิวขาว ตัวผอมแห้ง ไม่รู้ทำไมถึงเข้ากับพวกผู้หญิง
ในชมรมได้มากกว่าพวกผู้ชาย รูปลักษณ์ภายนอกดูนุ่มนวลอยู่
หน่อยๆ จะเรียกว่าดูอบอุ่นบ้างก็จะได้ ตอนอยู่กับผู้หญิงจึงไม่รู้สึกล

แปลกแยกอะไร

แต่ก็เชื่อว่าเขาจะเป็นที่ชื่นชอบหรือเนื้อหอมในหมู่สาว ๆ น่าเสียดายที่ต้องบอกว่าเขาไร้เสน่ห์โดยสิ้นเชิง ดูบอบบาง แต่ก็ไม่ได้หล่อเหลาตามนิยามของคนทั่วไป เป็นผู้ชายที่ดูไม่เหมือนผู้ชาย เป็นเพื่อนชายที่เหมือนเพื่อนสาว ทั้งรุ่นพี่และรุ่นน้องสาว ๆ ในชมรมส่วนใหญ่ก็น่าจะคิดแบบนี้เหมือนกัน เขาเป็นคนดี แต่กลับถูกปฏิบัติด้วยเหมือนเป็นตัวตลกในชมรมประสาณเสีย

นาเบะจังอยู่คณะวิทยาศาสตร์ ภาควิชาฟิสิกส์ หลังเรียนจบเข้าทำงานวิจัยในแผนกเครื่องมือแพทย์หรืออะไรทำนองนั้นของบริษัทนาฬิกาชื่อดังแห่งหนึ่ง ระหว่างทางาน พอได้ยินว่าเขาได้เข้าทำงานในบริษัทนั้น ทั้งมาโอะและเพื่อนผู้หญิงคนอื่น ๆ ก็พากันพูดหยอกว่า “นี่ ถ้าคบกับนาเบะจัง สักวันอาจจะตกถึงข้าวสารก็ได้นะ!” – บอกว่าตกถึงข้าวสารอาจดูเกินจริงไปหน่อย แต่ตามค่านิยมสมัยเรียนแล้ว บริษัทนั้นก็มิเช่นนั้น่าดึงดูดขนาดนั้นจริง ๆ

ช่วงปลายเดือนก่อนคือตอนที่รู้ข่าวว่านาเบะจังจะแต่งงาน

นาเบะจังส่งอีเมลมาอย่างสุภาพว่า ถ้าไม่ติดอะไรก็อยากให้เป็นเพื่อนในชมรมประสาณเสียมาร่วมงานแต่งงานด้วย – วันอาทิตย์ที่สามของเดือนมิถุนายน ทุกคนสะดวกไหม

“ส่งเมลมาอีกแล้วเหรอ เดียวนะ ขอเปิดดูหน่อย”

ฉันวางสมาร์ทโฟนแล้วเปิดอีเมลจากคอมพิวเตอร์ในห้องตัวเอง

ระยะหลังแค่อีเมลบริษัทและแอปพลิเคชันไลน์ในสมาร์ทโฟนก็เพียงพอต่อการใช้งานแล้ว จึงไม่ค่อยมีใครติดต่อมาที่อีเมลแอดเดรสนี้ ฉันเห็นชื่อนาเบะจังปนอยู่กับอีเมลแนะนำสินค้าจากเว็บไซต์แอมะซอนและบรรดาจดหมายข่าวจากสถาบันเสริมความงามเจ้าประจำ

หัวข้ออีเมลเขียนว่า“มีเรื่องรบกวน” เหมือนอีเมลก่อนหน้านี้ซึ่งเขาส่งให้ทุกคนที่สนิทกันในชมรมประสานเสียง

ขอใจที่ทุกคนตอบกลับเรื่องงานแต่งงาน
ผมได้รับคำอวยพรแล้วดีใจมาก

ทีนี้มีเรื่องอยากรบกวนด้วยนะ ผมมีแผน
จะไปคอนเสิร์ตของพวกเร่ร่อนน้องชมรมประสาน-
เสียงกับคู่มั่นในสัปดาห์หน้า ถ้าพาเธอไป
ร่วมดื่มชากับทุกคนหลังจากนั้นด้วยจะได้ไหม
อยากถือโอกาสแนะนำให้รู้จักด้วยนะ

เนื้อหาในอีเมลก็ปกติไม่ใช่หรือ - ฉันคิด ทว่าเมื่ออ่านจนถึง
ช่วงท้าย ปริศนาที่ไขกระจ่าง

อีกเรื่องคือ คู่มั่นของผมเป็นคนค่อนข้าง
คิดมาก เลยอยากขอให้เพื่อนผู้หญิงทุกคน

อย่าติดต่อกันมาหาผมโดยตรง ถ้ามีข้อสงสัยอะไร
เช่น เรื่องงานแต่งงาน ขอให้ติดต่อผ่าน
โนโมโตะคุงหรือไม่ก็เคอะคุงแทน רבกว
ด้วยนะ

“เอ - แบบนี้นั้น...”

“ไง ไม่ปกติใช่ไหมล่ะ”

พออ่านจบแล้วหยิบสมาร์ตโฟนขึ้นมาอีกครั้ง มาโอะก็พูด
ทันที

“คิดว่าตัวเองใหญ่มาจากไหนกัน ว่าไหม”

ฉันไม่ได้คิดว่าอีกฝ่ายทำตัวขนาดนั้น แต่ก็ดูไม่สมกับเป็น
นาเบะจังจริงๆ นึกว่าจะมีประโยคขอโทษอย่าง “ขออภัย” “ขอโทษ
ด้วยที่ -” แทรกไว้ตรงไหนสักจุด แต่ก็ไม่มีเลย

“ริสะกับโทโมโกะโมโหนดูเลยนะ”

มาโอะพูดต่อ

“พวกเราทุกคนตอนนี้ก็ไม่ได้มีใจให้นาเบะจังเลยนี่นา แล้ว
ยายคุ่มั้้นนั้นคิดว่าผู้ชายที่ตัวเองเลือกมาดีเลิศขนาดนั้นเลยหรือ
มันอกมันใจเกินไปหน่อยหรือเปล่า”

“เอาน่า สำหรับพวกเรา นาเบะจังเป็นเพื่อนที่รู้จักกัน
มานาน แต่ถ้ามองในมุมคุ่มั้้น เธออาจจะไม่เข้าใจก็ได้ ก่อน
แต่งงานแบบนี้คงเป็นช่วงเวลาที่มีความสุขที่สุดในชีวิตแน่ๆ ปล่อย

เธอไปเถอะ”

แต่นาเบะจึงก็คิดน้อยไปหน่อย

สมาชิกที่สนิทกันในชมรมประสานเสียงส่วนใหญ่เป็นผู้หญิง อีเมลที่ส่งให้ทุกคนฉบับนี้ก็มีผู้ชายแค่สองคน คือโนโมโตะกับ อิเคดะที่ถูกเอ่ยชื่อในข้อความ เขาไม่เข้าใจหรือคิดว่าผู้หญิงชอบ ชุบชิบเรื่องคนอื่นกันทั้งนั้น จะไม่คิดอะไรเลยหลังอ่านอีเมลฉบับนี้ ได้อย่างไร

นาเบะจึงเองก็เถอะ คงเดินเลาะไปข้างเพราะงานแต่งงาน ที่ใกล้เข้ามา

“คู่มั่นของเขาจะน่ารักไหมนะ”

มาโอะพูด ฉันคิดอยู่สักพักก่อนตอบว่า “ก็คงน่ารักมั้ง นาเบะจังนะ ถึงจะพูดอย่างนั้นอย่างนี้ แต่เจ้าตัวก็ชอบคนหน้าตาดี อยู่แล้วนี่นา” มาโอะหัวเราะอยู่ที่ปลายสาย

“ไม่น่าเชื่อเลยนะว่านาเบะจังจะแต่งงาน พอรู้จักกันมาตั้งแต่ สมัยเรียนแล้วนี่ภาพไม่ค่อยออก คู่มั่นจะเป็นคนแบบไหน กันนะ”

“เดี๋ยวก็ได้เจอในคอนเสิร์ตสัปดาห์หน้าแล้ว ถ้าเธอคนนั้น ได้เจอพวกเราจริง ๆ คงเห็นเองว่าความสัมพันธ์ระหว่างพวกเรา กับนาเบะจังเป็นยังไง แล้วก็คงสบายใจขึ้นนะ”

“นั่นสินะ”

จากนั้นฉันก็คุยกับมาโอะเรื่องงานที่ทำกันอยู่บ้าง เรื่องแฟน

ที่คอบอยู่ตอนนี้บ้าง

เราเห็นตรงกันว่า ต่อให้อยากแต่งงานก่อนอายุสามสิบก็ไม่คิดจะแต่งงานกับแฟนคนปัจจุบัน สุดท้ายนาเบะจึงกลับเป็นคน
ที่แต่งงานก่อนใครเพื่อน “ฉันไว้ใจกันที่คอนเสิร์ตลับดาร์หนานะ”
จากนั้นก็วางสายไป

2

สมัยเรียน นาเบะจึงเป็นเพื่อนที่ไม่ชวนให้รู้สึกว่าเป็นผู้ชายเลย
จริง ๆ

ไม่ใช่แค่นั้น แต่ทุกคนก็รู้สึกต่อเขาแบบนี้

เขาใจดี เป็นคนดี คอยช่วยเหลือเรื่องต่างๆ ในชมรม
แม้ไม่ใช่งานของตัวเองก็ตาม ช่วงที่กลุ่มผู้หญิงต้องอยู่ซ่อมต่อ
เขาก็ไปชื่อน้ำผลไม้มาให้ บางครั้งก็แอบเอาพิซซ่าจากร้านที่ตัวเอง
ทำงานพิเศษอยู่มาให้ เป็นของว่าง

ไม่ใช่แค่ในชมรม เขายังช่วยทำการบ้านของภาควิชาเป็น
ประจำด้วย ถึงจะอยู่คนละภาควิชา นาเบะจึงก็ยังมาช่วยหาข้อมูล
ด้วยกันที่ห้องสมุด เขาเก่งเรื่องคอมพิวเตอร์และเครื่องจักรสมกับ
อยู่คณะวิทยาศาสตร์ เพื่อนผู้หญิงในชมรมที่สนิทกันสมัยเรียน
ล้วนเคยให้นาเบะจตุแลพวกคอมพิวเตอร์ให้กันทั้งนั้น ทั้งเรื่อง
ยุ่งยากตอนที่ต้องซ่อมหรือซื้อเครื่องใหม่เขาก็ช่วยจัดการให้

ตอนถูกไหว่ว่านให้ทำเรื่องยุ่งยากเหล่านี้ นาเบะจึงกลับ
ช่วยทำด้วยความยินดีเสียอีก

เพื่อนผู้หญิงหลายคนที่อยู่คนเดียวน่าจะเคยให้นาเบะจึง
ไปนอนค้างด้วย

อย่างน้อยก็มีฉันแล้วคนหนึ่ง ฉันเรียนสถาปัตยกรรม-
ศาสตร์ จึงให้นาเบะจึงมาช่วยทำแบบจำลองที่เป็นการบ้านอยู่บ่อยๆ
บางครั้งตอนฉันลองขอร้องเพื่อนหลายคนแต่ไม่มีใครสนใจ
นาเบะจึงกลับเป็นคนเดียวที่มาช่วยเสมออย่างน่าประหลาด

บางครั้งพวกเราก็ได้ร่วมงานกันแล้วไปกินมื้อเช้าที่แมคโดนัลด์
ไม่กี่โยชิโนยะ¹ หน้าสถานีกันบ้าง ฉันเลี้ยงเองเพื่อตอบแทนที่เขา
อยู่ช่วย

“ไม่ยากให้เลี้ยงของแพงกว่านี้จริงเหรอ” ฉันถาม แต่
นาเบะจึงก็หัวเราะแล้วตอบว่า “เอ นี่รอบหน้าจะลองคิดดูละกัน”
ภานาเบะจึงที่พูดโดยยังมีซอสแฮมเบอร์เกอร์ติดตรงแก้มขาวซีด
ชวนให้รู้สึกว่าเขาเป็นคนดีจังเลย ถึงจะอายุเท่ากัน แต่ฉันก็ชอบ
นาเบะจึงด้วยความรู้สึกแบบคนที่อยากเห็นน้องชายมีความสุข

ผู้หญิงทุกคนล้วนไวใจขอคำปรึกษาเรื่องต่างๆ จากนาเบะจึง
ทั้งยังกรุณาไปเปิดอกเล่าเรื่องส่วนตัวอย่างไม่เกรงใจด้วย

¹ร้านอาหารจานด่วนชื่อดังในญี่ปุ่นซึ่งมีสาขาทั่วโลก เมนูหลักคือ
ข้าวหน้าเนื้อที่ราคาถูก รสชาติดี และสะดวกรวดเร็ว

“พอเห็นทุกคนเป็นแบบนี้ ในหัวผมไม่เหลือภาพผู้หญิง
ในอุดมคติแล้วนะ!”

นาเบะจึงเองก็เคยพูดหยอกแบบนี้

จะว่าเป็นเพราะแบบนี้ก็ไม่เชิง แต่ตลอดช่วงชีวิตนักศึกษา
นาเบะจึงไม่เคยมีแฟนเลย

ถ้าคนแบบนี้จะผูกพันจริงจังกับใครเขาสักครั้ง
คนคนนั้นคงเป็นโทโมโกะ

เธออยู่ภาควิชาฟิสิกส์เหมือนนาเบะจัง ทั้งคู่สนิทกันเป็น
พิเศษ แต่โทโมโกะคบกับรุ่นพี่ที่ชมรมประสานเสียง และมาปรึกษา
นาเบะจังเรื่องความรักบ่อยๆ น่าจะเพราะนาเบะจังเป็นผู้ฟังที่ดีด้วย
ทั้งสองคนจึงสนิทกันยิ่งขึ้น

โทโมโกะเลิกกับรุ่นพี่ช่วงฤดูหนาวตอนพวกเธออยู่ปีสาม

รักทางไกลกับรุ่นพี่ที่ต้องกลับไปบ้านเกิดในจังหวัดฟุคุอิ
เป็นอุปสรรคจนทั้งคู่เลิกกัน รู้สึกได้เลยว่าตอนนั้นนาเบะจังเริ่มมี
ความเคลื่อนไหว

นาเบะจังชอบโทโมโกะอยู่แน่ๆ ตอนนั้นเธอโสดแล้วก็น่าจะ
ไปสารภาพรักเร็วๆ นี้

ทว่าโทโมโกะกลับรังเกียจเรื่องนี้ขึ้นรุนแรง เธอมาปรึกษา
เพื่อนผู้หญิงในชมรมประสานเสียงด้วยน้ำเสียงเหมือนจะร้องไห้
ว่า “ขออ้อลงละ อย่าให้เขาสารภาพรักเด็ดขาดเลยนะ!

“ถ้านาเบะจังมาปรึกษาใครสักคนในหมู่พวกเธอเรื่องฉัน

ก็บอกเขาไปตรงๆ เลยว่าเป็นไปไม่ได้หรอก แล้วก็พยายามอย่าปล่อยให้อันนี้อยู่กับนาเบะจังสองต่อสองด้วย”

ตอนนี้พอมาย้อนคิดก็สงสัยว่าตอนนั้นเธอนึกอะไรอยู่ แต่โทโมโกะก็ใบหน้าเล็กเรียวน่ารักเหมือนสัตว์ตัวน้อยๆ ทั้งยังเป็นที่ยกย่องทั้งในภาควิชาและในชมรม

ถึงจะอดคิดไม่ได้ว่าโทโมโกะใจร้ายมาก ทั้งที่ที่ผ่านมาเธอเรื่องความรักของตัวเองไปปรึกษาและระบายให้นาเบะจังฟังไม่หยุดหย่อนแท้ๆ...แต่ฉันก็พอเข้าใจความรู้สึกของเธอขึ้นมาบ้าง

เธอก็คงไม่อยากทำให้ความสัมพันธ์ฉันเพื่อนพังทลาย และคงทนให้นาเบะจังเจ็บปวดเพราะถูกปฏิเสธไม่ได้

นาเบะจังเป็นคนที่เพื่อนผู้หญิงในชมรมเกลียดและไว้วางใจมากที่สุดก็จริง แต่เพราะแบบนี้เองเขาจึงถูกเพื่อนผู้หญิงมองข้ามตัวตนในฐานะผู้ชายมากที่สุดด้วย

และนาเบะจังคนนี้ก็กำลังจะแต่งงาน

3

นาเบะจังจูงมือคู่หมั้นมาปรากฏตัวในงานคอนเสิร์ตของรุ่นน้อง

แวบแรกพวกเราตกใจเล็กน้อย ถึงจะรักกันมากขนาดไหน แต่ปกติคนเราจะแสดงออกแบบนี้ต่อหน้าคนอื่นหรือเปล่านะ มีหน้าซำยังทำต่อหน้าคนที่รู้จักกันมาตั้งแต่สมัยก่อนด้วย

คู่หมั้นของนาเบะจิ้งทักทายพวกเราว่า “สวัสดีค่ะ ยินดีที่ได้รู้จัก” เธอชื่อคุณฟูเกะ สวมชุดเดรสลายดอกไม้

รสนิยมการแต่งตัวแตกต่างจากพวกเราชัดเจน ในหมู่เพื่อนเราไม่มีใครใส่ชุดแนวนี้เลย ร้านที่เธอซื้อเสื้อผ้าหรือยานที่เธอไปเดินก็ต่างจากพวกเราเหมือนกัน เธอไม่ใช่คนสวยโดดเด่นอะไร แต่แนวการแต่งหน้าและผมสีด้ายาวธรรมชาติแบบนั้นก็ดูเข้ากันกับนาเบะจิ้งดี

- พอมานึกว่าเธอคนนี้ “ค่อนข้างคิดมาก” และห้ามพวกเราส่งอีเมลติดต่อนาเบะจิ้งโดยตรง ฉันก็งงนใจอย่างประหลาด เพราะเธอดูเรียบร้อย ดูไม่ใช่คนที่จะทำอะไรแบบนั้นเลย

คนที่ได้เรื่องได้ราวสุดในหมู่พวกเราอย่างมาโอะเป็นตัวแทนเอ่ยคำทักทาย

“สวัสดีค่ะ ดีใจที่มีโอกาสได้เจอกันก่อนวันแต่งงานนะคะ สมัยเรียนพวกเราทุกคนเป็นหนี้บุญคุณวาทานาเบะคุงน่าดู ทุกคนรอร่วมแสดงความยินดีในงานแต่งอย่างใจจดใจจ่อเลยล่ะ”

พอได้ยินมาโอะพูดเช่นนั้น นาเบะจิ้งก็ดูดีใจมาก

เมื่อคอนเสิร์ตจบลง เพื่อนๆ ก็ไปสังสรรค์กันต่อที่คาเฟ่ใกล้ๆ เหมือนเคย กลุ่มของเรามีผู้หญิงเจ็ดคน ผู้ชายสามคน และสนิทกันมาก เป็นสมาชิกชมรมที่นาเบะจิ้งชวนไปร่วมงานแต่งงานล่ะ วันนี้คู่หมั้นอย่างคุณฟูเกะก็มาร่วมวงด้วย บรรยากาศเหมือนงานรวมรุ่นหลังห่างหายกันไปนาน

“งานแต่งของนาเบะจังจัดที่ไหนเหรอ”

“รู้จักที่นั่นกันไหมนะ โรงแรมที่ฮิโยะนะ”

“อ้อ อาหารที่นั่นอร่อยมากเลยนี่!”

“ใช่ เร็ว ๆ นี่จัดหมายเชิญน่าจะส่งไปถึงทุกคนละ ผাগด้วยนะ”

นาเบะจังพูดด้วยรอยยิ้มอันอบอุ่นไม่ต่างจากสมัยเรียน

พอถามว่าทั้งคู่รู้จักกันที่ไหน ก็ปรากฏว่ารู้จักกันมาตั้งแต่สมัยเรียน ได้ยินว่าเป็นเพื่อนร่วมห้องวิจัยเดียวกันที่คณะวิทยาศาสตร์ พูดอีกอย่างคือคุณฟูกะ คู่หมั้นของนาเบะจังเรียนมหาวิทยาลัยเดียวกับพวกเรา แต่ในกลุ่มพวกเราไม่มีใครรู้จักเธอตั้งแต่สมัยเรียนเลย ภาควิชาฟิสิกส์มีนักศึกษาเยอะมาก ขนาดโทโมโกะที่เรียนอยู่ในภาควิชาเดียวกันยังเพิ่งเคยเห็นเป็นครั้งแรก

“นาเบะจัง สมัยนั้นก็มีแฟนกับเขาด้วยหรอเนี่ย!” พอโทโมโกะพูด นาเบะจังก็ยิ้มเขินอาย

“ไม่ได้คบกันตั้งแต่ตอนนั้นนะ ไม่นานมานี้บังเอิญเจอกันในเฟซบุ๊ก แล้วก็เริ่มจากตรงนั้นนะ”

บทสนทนาส่วนใหญ่วนเวียนอยู่ที่เรื่องงานแต่งงานของนาเบะจัง ท่ามกลางบรรยากาศอันอบอุ่นนี้ จู่ ๆ นาเบะจังก็พูดขึ้นมาว่า “คือ”

“ถ้าไม่ลำบากก็อยากขอให้พวกเธอร้องเพลงเป็นการแสดงพิเศษในงานแต่งงานนะ พอเป็นไปได้ไหม เอาแบบง่ายๆ ก็ได้นะ

“ไม่ต้องทำอะไรยุ่งยากเลย”

“ร้องเพลง?”

“ใช่”

พวกเรามองหน้ากัน ด้วยความที่เรียนจบมาพักใหญ่ และแต่ละคนก็ยุ่งกับงาน จึงไม่มีใครในกลุ่มที่ยังร้องเพลงประสานเสียง แม้กระทั่งในฐานะกิจกรรมยามว่าง แคว้นนี้ก็นับได้ว่าเป็นการรวมตัวกันครั้งแรกหลังห่างหายไปนานพอสมควรแล้ว

นาเบะจึงหันไปมองคู่มั่นที่นั่งอยู่ข้างๆ โดยไม่รอคำตอบจากพวกเรา จากนั้นก็พูดต่อ

“แล้วก็ พอถึงตอนนั้นก็มีการอยากขออีกหน่อยนะ พวกเธอช่วยไปในฐานะเพื่อนเจ้าสาวได้ไหม ไม่ใช่ในฐานะเพื่อนผม”

“เอ๊ะ?”

คราวนี้ทุกคนมีสีหน้างุนงงอย่างเห็นได้ชัด ไม่ใช่แค่เพื่อนผู้หญิง แต่พวกผู้ชายก็ด้วย

คู่มั่นของนาเบะจึงที่นั่งเงียบมาตลอดรีบเอ่ยปาก “คือเราไม่มีแผนจะเชิญเพื่อนผู้หญิงฝั่งฉันมาร่วมงานนะค่ะ

“แล้วทีนี้ก็อยากขอร้องอีกเรื่องหนึ่งค่ะ พวกคุณจะใช้ทำนองเพลงอะไรก็ได้ แต่ช่วยแปลงเนื้อร้องให้สื่อถึงเรื่องราวของเราสองคนได้ไหมคะ อยากให้ทุกคนที่มาร่วมงานรู้สึกว่าการแต่งขึ้นมาเพื่อเพื่อนจริงๆ”

ทุกคนอ้าปากค้าง พุดอะไรไม่ออก

- ฉันเคยเห็นการร้องเพลงหมู่ในงานเลี้ยงแต่งงานอยู่หลายครั้ง บางครั้งเพื่อนๆ ก็ร้องเพลงที่แต่งกันเอง บางครั้งก็เปลี่ยนเนื้อร้องของเพลงดัดให้กลายเป็นเพลงอวยพรอย่างที่เราพูดไปเมื่อครู

แต่เรื่องแบบนั้นควรเป็นสิ่งที่ผู้ร้องตั้งใจทำเองไม่ใช่หรือหากหรือเจ้าตัวมาบอกความต้องการของตัวเองอย่างไม่เกรงใจใครขนาดนี้ได้อย่างไรกัน

อีกอย่างคือ ถึงจะบอกว่า “ให้สื่อถึงเรื่องราวของเราสองคน” แต่พวกเราที่เพิ่งเคยเจอคู่หมั้นของนาเบะจังวันนี้ครั้งแรก ไม่รู้เรื่องอะไรของทั้งคู่เลย

แล้วการบอกให้ทำสิ่งนั้นในฐานะเพื่อนของเธอ ไม่ใช่เพื่อนของนาเบะจัง ก็ชวนให้รู้สึกไม่สบายใจอย่างรุนแรงด้วย

ดูเหมือนเธอจะคิดว่าพวกเราเจียบเพราะงุนงง คู่หมั้นของนาเบะจังจึงรีบพูดต่อทันที

“เอ่อ คือได้ยินว่าในกลุ่มพวกคุณมีคนเขียนอยู่แล้วด้วยเลยคิดว่าคนคนนั้นคงถนัดเรื่องแบบนี้ล่ะคะ”

ทันทีที่ได้ยินคำพูดนี้ มาโอะที่นั่งอยู่ข้างฉันก็หน้าตึง

มาโอะทำงานเป็นนักเขียนอิสระให้นิตยสารต่างๆ มาหลายปีแล้ว ช่วงหลังได้ลงบทความตามนิตยสารบ่อยครั้ง และได้สัมภาษณ์บุคคลที่มีชื่อเสียงด้วย ฉันบังเอิญเปิดนิตยสารอ่านที่ร้านทำผมแล้วเจอบทความที่ลงท้ายว่า “บทความโดยโยชิตะ มาโอะ” จึงส่งข้อความไปบอกเธอว่า “งานดูไปได้สวยเลยนะ” มาโอะก็ตอบกลับ

มาว่า “ในที่สุดก็เริ่มเข้าที่เข้าทางแล้วละ จากนั้นน่าจะเลี้ยงตัวด้วยอาชีพนี้ได้แล้ว”

- คำว่า คนเขียน นั่นละที่แยะ

ถ้าเจ้าตัวพูดเองก็ว่าไปอย่าง แต่ไม่ใช่คำที่ควรใช้เรียกคนที่เพิ่งเคยเจอกันครั้งแรก

พวกเราต่างนั่งเงียบกันทันที รู้สึกได้เลยว่าทุกคนเป็นห่วงความรู้สึกมาโอะ ฉันมองนาเบะจังเพื่อขอความช่วยเหลือ แต่เขากลับไม่พูดอะไร เอาแต่คอยดูท่าทีคู่มั่นตัวเอง และเธอก็ยังพูดไม่หยุด

“เรียกว่าไปไประเตอร์ไซ์ไหมนะ ฉันก็รู้จักคนที่ทำงานนั้นอยู่หลายคน คนที่เขียนบทความได้นี้เก่งจังเลยนะคะ”

แยะละลิ - ฉันส่งเสียงร้องในใจ ไม่กล้าหันไปมองหน้ามาโอะที่อยู่ข้างๆ ด้วยซ้ำ อย่างแรกเลยนะ ไทป์ไรเตอร์หรือพิมพ์ดีดเป็นชื่อเครื่องมือ ไม่ใช่ชื่ออาชีพ

ตัวเองขอให้คนอื่นช่วยอยู่แต่ๆ แต่กลับบอกว่ารู้จักคนที่ทำงานนี้อยู่เหมือนกัน ทำอะไรของเธอนะ

ถึงเธอจะยังไม่รู้เพราะเพิ่งเจอกันครั้งแรกก็เถอะ แต่นาเบะจังที่รู้จักกันมานานก็น่าจะรู้ว่าคำพูดเมื่อก็เหมือนกับระเบิดสำหรับมาโอะอย่างแท้จริง - ระหว่างนั้น ในที่สุดฉันก็เห็นว่านาเบะจังเองดูมีสีหน้าลนลานขึ้นมามากขึ้น เขารีบร้อนพูดเสริมเหมือนพยายามประคองสถานการณ์